

Hồi 314

Bắc phương vọng tộc

Yến Phi đứng ở nơi cao nhìn về phương Bắc, tinh thần phấn chấn lạ thường. Phía trước chừng ba bốn dặm có một tòa thành bảo quy mô hùng vĩ, tọa lạc trên ngọn đồi cao giữa hai dòng sông, được xây dựng dựa theo thế núi, cao thấp nhấp nhô, khí thế bức nhân. Người xây dựng nên tòa thành bảo này khẳng định là nhân vật cao minh, chẳng những đã phát huy được đến tận cùng các ưu điểm về địa lý, mà còn tận dụng hết sự thuận tiện giao thông cả hai đường thủy lục nữa.

Tường bao ngoài cao tới ba trượng, dưới chân tường đều có đá lớn gia cố, trong thành có vô số cây to xòe tán ra như cái dù, và những ngôi nhà dân lợp mái ngói kiên cố, xem ra cũng phải có tới vài ngàn hộ dân. Ở phương Bắc rất hiếm thấy những thành bảo hùng vượng thế này.

Giờ chàng không cần lo lắng cho cư dân trong thành kia nữa, với thực lực của đám mã tặc kia thì căn bản không có khả năng công hãm nơi này. Những thành bảo thế này là cứ điểm kiên cố để lão bá tánh phương Bắc tránh khỏi chiến hỏa và đạo tặc, dù là kẻ đương quyền cũng chỉ biết mắt nhắm mắt mở cho qua, chỉ cần chịu nộp thuế nộp lương thì mọi người đều có thể bình an vô sự.

Yến Phi lướt về phía thành bảo, trong lòng đang do dự không biết có nên đi vòng qua hay là cảnh cáo người dân bên trong rồi tiếp tục hành trình, thì chợt nghe ba tiếng chuông vang lên.

Chàng biết mình đã bị người đứng trên lầu quan sát phát hiện, trong lòng thầm tán thưởng tinh thần cảnh giác cao độ của đối phương, đúng lúc ấy thì cửa bảo đã hạ xuống, hai mươi kỵ sĩ từ trong phóng ra, người nào đều mặc áo chên, đeo cung đeo đao, khí thế bức nhân.

Yến Phi lấy làm ngạc nhiên, thầm nhủ người trong bảo chẳng những cuộc sống đầy đủ mà còn có một người chủ sự không tầm thường nữa.

Chàng ung dung bước tới, còn xòe rộng hai tay biểu lộ mình không có ác ý.

Đối phương phóng tới trước mặt Yến Phi như một trận gió, còn cách chàng chừng mười trượng thì dừng lại, xếp thành thế trận dễ quạt, vây chàng vào giữa, khí thế hung hăng, tựa như chỉ cần một lời không hợp sẽ lập tức tấn công vậy.

Đột nhiên có người kêu lên: “Huỳnh chẳng phải Yến Phi đó sao?”.

Yến Phi không ngờ ở nơi xa tít tận biên thù phía Bắc này mà cũng có người nhận ra mình, trong lòng lấy làm ngạc nhiên, liền đưa mắt nhìn về phía người vừa lên tiếng.

Người vừa cất tiếng nói là một hán tử tuổi chừng gần ba mươi, thân vận võ phục bạch y, lưng thẳng vai rộng, thể hình khôi ngô uy vũ, tóc thắt anh hùng sam, nhưng tướng mạo lại thập phần thanh kỳ tuấn tú, toát lên khí chất tư văn, đôi mắt sáng ngời hào quang trí tuệ, khiến người ta có cảm giác y chẳng những võ nghệ siêu quần bạt tụy mà còn là nhân vật tài học uyên thâm. Người Hán có tài kiêm văn võ như vậy ở nơi phương Bắc này là vô cùng hiếm thấy.

Người kia tung mình xuống ngựa, ôm quyền thần định khí nhàn nói: “Thanh Hà Thôi Hoành, bái kiến Yến huynh!”.

Những người khác rõ ràng cũng đều nghe danh Yến Phi, không ai là không lộ thần sắc ngưỡng mộ, tất cả đều thi lễ bày tỏ kính ý.

Yến Phi mới lần đầu nghe thấy cái tên Thôi Hoành, nhưng họ Thôi ở Thanh Hà thì chàng nghe danh đã lâu, sau loạn Vĩnh Gia, cao môn đại tộc lần lượt bỏ về phương Nam, nhưng cũng có thể tộc chọn lựa ở lại phương Bắc, trong đó danh tiếng hiển hách nhất chính là gia tộc họ Thôi ở Thanh Hà, có thể coi là long đầu lão đại trong các vọng tộc ở phương Bắc.

Chẳng trách khí phái phong phạm của người này đều toát lên vẻ cao quý, thú phong thái của các cao môn đại tộc đời đời truyền xuống này là thứ tuyệt đối không thể giả mạo.

Yến Phi mỉm cười nói: “Sao Thôi huynh chỉ vừa nhìn đã nhận ra Yến mỗ vậy?”.

Thôi Hoành tươi cười bước lên phía trước nói: “Vì Thôi Hoành đã từng đến Biên Hoang Tập mua ngựa, binh khí và chiến thuyền, nhiều lần đi qua Đông đại nhai, lần nào cũng thấy Yến huynh ngồi trên Đệ Nhất lâu uống rượu trầm tư. Lúc đó ta đã có lòng ngưỡng mộ, nhưng lại không dám làm phiền Yến huynh, nên chỉ biết tiếc thầm không có cơ hội giao kết. Nói ra thì cũng thật buồn cười, ta đã từng nhờ Cơ đại công tử dẫn kiến cho gặp Yến huynh, cứ ngỡ rằng gã nể mấy vụ làm ăn lớn mà không làm khó gì, chẳng ngờ lại bị gã dứt khoát cự tuyệt! Ha! Thật là khiến ta tức chết! Có điều cuối cùng hôm nay cũng được gặp mặt Yến huynh, hoàn thành tâm nguyện trong lòng ta rồi! Nếu ta đoán không sai, Yến huynh chỉ là tình cờ phát hiện mã tặc trên đường nên mới tới đây để cảnh báo thôi đúng không?”.

Yến Phi thấy gã nói năng khiêm tốn đặc thể, lại không mất đi khí phái của thế gia vọng tộc, một lời đã nói ra được ý định tới đây của mình, thái độ vô cùng tự tin thì lấy làm

hảo cảm, gật đầu vui vẻ nói: “Thì ra Thôi huynh đã nắm rõ tình hình, vậy huynh đệ cũng không phải nhiều lời nữa, tại hạ còn chuyện gấp phải làm, xin được cáo biệt ở đây, ngày sau có duyên, chúng ta sẽ thấp đèn nói chuyện thâu đêm được không?”.

Thôi Hoành mỉm cười nói: “Chắc Yến huynh đang vội đến Hà Sáo giúp Đại chủ¹ Thác Bạt Khuê ứng phó đại quân Bắc phạt của Mộ Dung Bảo. Có điều theo tại hạ phán đoán, song phương vẫn còn phải đợi thêm một thời gian nữa thì mới chân chính đối trận, nhanh thì hai ba tháng, chậm chắc cũng phải nửa năm, Yến huynh lưu lại tị bảo một ngày chắc cũng không ảnh hưởng gì. Đương nhiên tại hạ hiểu tâm tình của Yến huynh, càng nhanh gặp Đại chủ thì càng tốt, nhưng tại hạ có thể đảm bảo Yến huynh đến tị bảo một lúc chắc chắn sẽ không lãng phí thời gian. Nếu không Thôi Hoành đành phải đi cùng Yến huynh một đoạn vậy”.

Yến Phi lập tức phải nhìn gã với con mắt khác, người này chẳng những thông hiểu đại sự trong thiên hạ, mà còn hoài bão tráng trí hùng tâm, không thể coi như những danh sĩ cao môn tầm thường khác được. So với những kẻ tự xưng danh sĩ ở phương Nam, ngoại trừ Tạ An, Tạ Huyền ra thì thật khó người nào bì kịp.

Nghĩ đoạn chàng bèn ngạc nhiên nói: “Thôi huynh làm sao biết được vẫn còn một thời gian nữa song phương binh mã mới chính diện giao phong vậy?”.

Thôi Hoành khiêm cung nói: “Thôi mỗ xưa nay luôn lưu ý động tĩnh của các bộ tộc phương Bắc, cặp mắt kẻ bàng quan đương nhiên là có thể nhìn thấu triệt hơn. Từ sau khi Đại chủ Thác Bạt Khuê dứt khoát bỏ đi hai trọng trấn Bình Thành, Nhạn Môn mà y không dễ gì giành được, tại hạ đã đoán được Đại chủ quyết định chọn chiến lược tránh mũi nhọn của địch nhân, mà chuyển vào vùng thảo nguyên rộng lớn, điều này cũng rất phù hợp với tác phong xưa nay của Đại chủ. Chính vì thế nên Thôi mỗ mới suy đoán đại chiến còn chưa diễn ra”.

Yến Phi không khỏi chấn động trong lòng, thầm nhủ người này nếu không để Thác Bạt Khuê dùng mà ngược lại đi đầu quân cho địch nhân thì chẳng những Thác Bạt Khuê phải nếm mùi thất bại mà bản thân mình cũng vĩnh viễn không thể cứu được chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên trở về Biên Hoang Tập.

Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt chàng vẫn không có biểu hiện gì, chỉ mỉm cười nói: “Nếu vậy thì Yến mỗ cũng không khách khí nữa! Đành làm phiền Thôi huynh một đêm vậy!”.

Thôi Hoành cả mừng nói: “Thôi mỗ sẽ tận tình đón tiếp!”.

¹ Đại chủ: Thác Bạt Khuê lập ra nước Đại, nên được gọi là Đại chủ.

Kế đó liền lớn giọng nói: “Nhuờng ngựa!”.

Một người lập tức tung mình nhảy xuống, rồi lên ngồi chung với người đứng cạnh.

Thôi Hoàn đích thân dẫn Yến Phi lên ngựa, sau đó cùng tộc nhân hộ tống chàng về Thôi gia bảo.

oOo

Hậu bối đao của Lưu Dụ liền tiếp chém ra.

Mấy ngày trước những suy nghĩ về đao pháp của gã chủ yếu đều tập trung vào cách làm sao đột phá thoát đi giữa trùng trùng vây khốn của địch nhân.

Từ trận Phì Thủy, bản thân Lưu Dụ đã là cao thủ nhất đẳng, gặp phải cường địch như Lu Tuần mà vẫn có thể liều mạng đối mạng. Sau này nhiều phen vào sinh ra tử, không ngừng có thêm kinh nghiệm trong thực chiến, võ công lại càng thêm tinh tiến, đao pháp cũng có nhiều cải thiện, có thể nói trừ phi gặp phải đại tông sư như Tôn Ân, Mộ Dung Thùy thì không dám chắc, còn những kẻ khác, chỉ cần đơn đả độc đấu thì e rằng không có mấy người có thể khiến gã sợ hãi.

Đương nhiên những kẻ muốn cái đầu trên cổ gã tuyệt đối sẽ không quan tâm đến cái gọi là quy củ giang hồ, không đến thì thôi, đến ắt sẽ quần công hợp kích ở một nơi nào đó có lợi cho đối phương, bức gã rơi vào tử địa.

Để đối phó với tình huống này, Lưu Dụ đã đặc biệt sáng tạo ra một pho đao pháp đặt tên là Cửu Tinh Liên Châu, mấy ngày nay không ngừng khổ luyện, đến hôm nay thì đã chính thức sử dụng vào thực chiến.

Liên tiếp chém ra chín đao thì đao thủ bình thường người nào cũng làm được, nhưng nếu mỗi đao đều dồn đầy kinh lực thì chỉ những cao thủ đao pháp tinh thâm, chân khí dồi dào mới miễn cưỡng thực hiện nổi. Nhưng chỉ dựa vào một hơi chân khí, mà liên tiếp chém ra chín đao từ trên cao trong nháy mắt như Lưu Dụ đây thì quả thật là vô cùng hãn hữu, nếu không phải được Yến Phi cải tạo chân khí, e là có luyện đến mãn đời gã cũng không làm được.

Lợi hại nhất là thân pháp gã lĩnh ngộ được từ Dã Lâm Hầu đào thuật, mỗi lần hậu bối đao kích trúng mục tiêu, gốc cây, hoặc binh khí địch nhân, đao kinh xảo diệu của gã lại mượn kinh lực của đối phương để thay đổi góc độ, nhanh nhẹn biến đổi thân pháp, dịch động giữa

địch nhân như bóng ma, mãnh tiến có thể lập tức trở thành cấp thoái, đang xông lên bất chợt dịch người sang ngang, thân pháp đao thuật phối hợp chặt chẽ như áo trời không vết rách.

Vì vậy chiêu Cửu Tinh Liên Châu này không chỉ đơn giản là một chiêu đao lăng lệ, mà còn đại biểu cho sự đột phá trong đao pháp của gã, một đoạn đường mới trên con đường truy cầu đao đạo, cũng là một bắt đầu mới để gã trở thành đao pháp đại gia đương thế.

“Đang!”.

Lưu Dự chém ra đao đầu tiên, trúng ngay lưỡi đoản đao của Nhậm Thanh Thị kích tới, đồng thời mượn lực dịch người sang ngang, phản thủ bổ xuống đao thứ hai, nhằm trúng lưỡi đao bên tay tả của Nhậm Thanh Thị đang đâm tới, thế công hung hãn như thác lũ lập tức theo đó bị chặn đứng.

Lưu Dự thầm kêu nguy hiểm, từ hai đao này gã đã nhận ra Tiểu Dao ma công tà dị âm độc của Nhậm Thanh Thị đã tinh tiến hơn lần giao thủ trước gấp bội, nếu chẳng phải gã không còn là Lưu Dự trước đây, lần này khẳng định mười mươi là không thể sống mà rời khỏi đây rồi.

Giương mặt xinh đẹp của Nhậm Thanh Thị hiện ra vẻ kinh ngạc lạ thường, rõ ràng là không ngờ võ công Lưu Dự lại cao thâm nhường này.

Đao thứ ba của Lưu Dự nhân thế thốc thẳng tới trán ngọc của ả, không để Nhậm Thanh Thị kịp thở.

“Choang!”.

Nhậm Thanh Thị xoay tấc thân yếu diệu, tư thế đẹp đến khó thể hình dung mà quyền rũ phi thường, chuyển thành mặt hướng về phía Lưu Dự, song đao giao nhau chặn lấy một đao hung mãnh của gã.

Lưu Dự toàn thân chấn động, chân khí băng hàn âm độc từ chỗ giao nhau của hai thanh đao truyền vào Hậu bối đao, hóa giải toàn bộ đao kinh của gã, sau đó hàn khí như những mũi tên xuyên vào các kinh mạch, làm gã suýt chút nữa thì thụ thương, cũng may chân khí tiên thiên trong người kịp thời chuyển vận, hóa giải tà khí vừa xâm nhập của đối phương.

Nhậm Thanh Thị kêu lên một tiếng lạnh lạnh, mượn lực tung người bay ngược ra phía sau.

Nội lực của Lưu Dự cũng khó thể tiếp tục xuất đao, đành nhìn ả lướt ra xa ba trượng, nâng đao đứng sừng sững, trong lòng thầm cười khổ.

Hoa dung của Nhậm Thanh Thị chuyển dần sang sắc trắng, lồng ngực không ngừng nhấp nhô, gương mặt xinh đẹp lộ thần sắc kinh dị như không thể tin vào chuyện vừa xảy ra.

Đao khí của Lưu Dụ lập tức khóa chặt lấy ả, bất cứ lúc nào cũng có thể phát động đột tấn công thứ hai.

Có điều gã cũng không khỏi có chút chán nản, đồng thời nghĩ ra tại sao mình lại không thể giết chết đối phương. Vấn đề chính là ở chỗ Cửu Tinh Liên Châu của gã chỉ sử dụng hiệu quả nhất trong lúc quần chiến, đột vây hiệu quả là đặc dụng nhất. Còn nếu gặp phải cao thủ như Nhậm yêu nữ này, đối phương thấy thế không thể đắc lợi, lập tức mượn lực lui lại, chẳng ai ngu gì mà liều mạng cản đường gã.

Lưu Dụ thầm nhủ cần phải cải tiến đao pháp để dùng trong trường hợp đơn đả độc đấu, thậm chí là đối phương nhất ý đào tẩu cũng có thể bắt đối phương phải lưu lại quyết chiến.

Nhậm Thanh Thị khôi phục vẻ hồng nhuận trên gương mặt, một chút nội thương đã hoàn toàn kháng phục sau một lần chân khí vận chuyển.

Song mục Lưu Dụ sáng rực sát cơ, mũi đao chỉ về phía Nhậm Thanh Thị, tạo thế chuẩn bị xuất kích.

Bỗng nhiên ả buông thông hai tay, đôi đoản đao cũng rút vào trong áo, cười tươi như hoa nói: "Không đánh nữa!"

Lưu Dụ có cảm giác như bị lừa gạt, thất thanh kêu lên: "Không đánh? Người tưởng chúng ta đang chơi trò chơi sao?".

Nhậm Thanh Thị cười hi hi đáp: "Cũng gần như vậy thôi, trò chơi này gọi là 'ai là chân mệnh thiên tử', cũng thuộc một loại với trò đi tìm báu vật. Thật khiến người ta không thể tin được, huynh đã làm gì mà đột nhiên trở nên lợi hại như vậy? Ta tự vẫn không thể giết được huynh, từ điểm này có thể chứng minh có lẽ huynh chính là nhân tuyển được ông trời lựa chọn để thay triều đổi đại rồi".

Lưu Dụ cười khổ trong lòng, chỉ có gã mới biết Nhậm Thanh Thị bị ba đao vừa rồi của mình làm cho sợ hãi, sự thực thì đây vẫn là cơ hội duy nhất để ả giết gã, vì đao pháp của gã mới chỉ đạt được tiểu thành chứ chưa đại thành, một khi để yêu nữ này nắm được đường lối của Cửu Tinh Liên Châu, gã sẽ khó lòng tự bảo, nói không chừng còn bị Tiều Dao ma công kỳ dị khôn lường của ả giết chết cũng nên. Nhậm Thanh Thị giờ đây so với Nhậm Dao trước kia bất luận về nội công hay chiêu thức đều không hề thua kém chút nào.

"Soạt!".

Thu Hậu bối đao thu về, trong lòng Lưu Dụ lấy làm chán nản, có điều gã cũng biết đây là cách làm thông minh nhất.

Nhậm Thanh Thị nhoẻn miệng cười uyển chuyển nhích động thân mình bước lại cách gã chừng hai bước, ngọc thủ thu về sau lưng, uốn bộ ngực phập phồng lên trước, làm ra vẻ chăm chú quan sát gã, dịu dàng nói: "Huỳnh trông càng lúc càng nam tính đó! Ba đao vừa rồi có phong độ của bậc quân lâm thiên hạ, làm người ta mê chết đi được!".

Lưu Dụ không biết nên tức hay nên buồn cười, hay là bị tán tụng lên tận mây xanh, cũng không biết phải làm gì với ả. Không hiểu vì sao mà mối ác cảm với ả trong lòng gã chợt giảm đi đáng kể, lại còn cảm thấy ả có sức quyến rũ vô cùng nữa. Đương nhiên gã cũng biết cảm giác này là không đúng và hết sức nguy hiểm, nhưng chỉ hận một nỗi trừ việc khen yêu nữ lợi hại ra gã không có cách nào để phản bội lại cảm giác trong lòng mình cả.

Một chuyện nữa khiến gã vô cùng đau đầu là nếu Nhậm Thanh Thị tiết lộ với Hoàn Huyền thực lực của gã, thì kế hoạch ẩn mình của gã coi như tan thành bọt nước.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lưu Dụ đã định ra tâm kế.

Ngươi đã gạt ta, vậy thì ta gạt ngươi cũng là chuyện hết sức bình thường.

Lưu Dụ chau mày cười gằn hỏi: "Ngươi còn nhớ lúc ở Kiến Khang ta đã nói gì với ngươi không?".

Nhậm Thanh Thị tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì, hồ hững như không hỏi ngược lại: "Huỳnh nói gì nhỉ? Nhưng từ hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu, những chuyện quá khứ ấy nhớ lại làm gì cho mệt óc ra".

Lưu Dụ thầm mắng đối phương vô sỉ. Nhưng nói thật lòng, biết là một chuyện, cảm giác lại là chuyện khác, Nhậm Thanh Thị trước mắt gã là một nữ nhân yêu kiều tuyệt thế, có là yêu nữ vô sỉ hay không cũng không quan trọng, ma lực của ả đủ để đánh tan mọi yếu tố không hay đó.

"Tại sao ta lại mâu thuẫn như vậy?".

Đột nhiên mũi gã xộc lên mùi u hương thoang thoảng đặc trưng của nàng, thì ra Nhậm Thanh Thị đã nhích lại gần thêm chút nữa, chỉ còn thiếu nửa bước là đã ngã cả người vào lòng gã. Đôi mắt diễm lệ phi thường của nàng chớp chớp, ánh mắt như muốn câu hồn đoạt phách người ta, thân thể mềm mại toát lên sức sống tràn trề của tuổi xuân, chỗ ống tay, cổ áo lộ ra làn da trắng như tuyết, mềm mại như bông, tất cả những điều ấy đủ khiến bất kỳ gã nam nhân bình thường nào cũng nảy sinh dục vọng mãnh liệt muốn ôm chặt lấy thân thể đó.

Lưu Dụ giật mình sức tỉnh, tự vấn bản thân không hiểu sao lại để đối phương mê hoặc đến hồ đồ, thậm chí còn nghi ngờ cả định lực của bản thân.

Sau khi quen biết ả, đây là lần đầu tiên gã thấy cảnh giác, cảm thấy có gì đó không thỏa đáng.

Lưu Dụ thầm nhủ lẽ nào đây là một thứ mị thuật cao minh? Thế gian này có thứ tà pháp dị thuật đó thật sao?

“Huỳnh đang nghĩ gì đó?”.

Thật lòng Lưu Dụ muốn lùi lại phía sau, nhưng cũng biết làm vậy là chứng tỏ mình đã sợ ả, bèn mỉm cười nói: “Người lại gần như vậy làm gì? Đã quên rằng ta đã bảo người tránh xa ta càng xa càng tốt không?”.

Nhậm Thanh Thị khẽ nhướn đôi mày lá liễu lên, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Người ta đâu hàng rồi. Xin Lưu gia đại nhân đại lượng, không tính toán những lỗi lầm của người ta trước đây. Giờ Thanh Thị nguyện để cho Lưu gia xử trí, chấp nhận mọi sự trừng phạt”.

Nếu đổi lại là nam nhân khác, lúc này ắt hẳn đã không ứng phó nổi giọng nói ngọt ngào mềm nhũn như lụa của ả, nhưng Lưu Dụ đã trải qua không ít khổ nạn và rèn luyện, tính cách cũng thập phần kiên nghị sắt đá, hơn nữa đã có đề phòng từ trước nên nào để bị mê hoặc như vậy.

Gã bật cười ha hả nói: “Nhậm đại tỷ đừng đổ thuốc mê cho Lưu mỗ nữa, tưởng chỉ dựa vào mấy câu nói mà ta đã tin nhiệm người như trước đây chắc?”.

Nhậm Thanh Thị khẽ nhún đôi vai nhỏ nhắn, cố làm ra vẻ kinh ngạc nói: “Sao mà giống nhau được? Giờ người ta đã tin chắc huỳnh là chân long thác sinh, là người được trời cao phái xuống để thay triều đổi đại, đương nhiên sẽ dùng chân tâm mà đối xử với huỳnh, nguyện vì huỳnh mà hành sự. Bớt một địch nhân dù sao cũng tốt hơn là thêm một địch nhân, đặc biệt là một tiểu nữ tử xuất sắc như Thanh Thị đây nữa”.

Lưu Dụ điềm đạm nói: “Người thì còn giá trị gì cho ta chứ?”.

Nói ra câu này, Lưu Dụ cũng không khỏi giật mình. Những lời này ra khỏi miệng gã một cách rất tự nhiên, rõ ràng chính là những điều gã nghĩ trong lòng. Trong sát na ấy, gã đã hiểu ra mình đã thay đổi, trở nên thực tế hơn trước không biết bao nhiêu lần. Nhưng sự thay đổi này cũng là do tình thế bức bách mà thôi.

Nhậm Thanh Thị không hề có chút phản ứng nào, mà lại hân hoan xoay người một vòng trước mặt gã, tư thế yếu điệu du dương tới cực điểm, lúc xoay người trở lại, hơi thở như lan như huệ đã phả vào mặt gã: “Thanh Thị có thể làm bảo tiêu bên cạnh huỳnh, lúc Lưu gia

tịch mệnh người ta có thể giải buồn giúp huynh, đảm bảo huynh sẽ quên hết tất cả các nữ tử trước đây. Người ta còn có thể nghe huynh chỉ thị tới chỗ địch nhân nằm vùng, nghe ngóng tin tức, thậm chí là làm thích khách sát thủ. Thanh Thị không cần bất cứ danh phận nào, chỉ mong được làm tình nhân của huynh thôi. Yêu cầu duy nhất là huynh hãy cho người ta nhìn thấy Thiên Sư đạo tan rã trong tay huynh, Tôn Ân thân bại mạng vong mà thôi. Một Nhậm Thanh Thị vừa ngoan lại vừa nghe lời như vậy, Lưu gia nữ nhần tâm cự tuyệt sao?”

Khi ả nói đến quên hết tất cả các nữ nhân khác, Lưu Dụ không khỏi nhớ đến Vương Đạm Chân, trái tim chợt đau thắt lại. Những lời rủ rỉ như lời tình nhân bên gối mang theo sức quyến rũ mê hồn của Nhậm Thanh Thị lập tức mất đi gần hết uy lực.

Lưu Dụ mỉm cười nói: “Rốt cuộc ngươi và Nhậm Dao có quan hệ gì?”.

Nhậm Thanh Thị lườm gã một cái, cúi đầu nói: “Huynh ấy đích thực là thân huynh của người ta, chúng ta là hai giọt máu cuối cùng của hoàng triều Đại Ngụy. Mạn Diệu là đường muối của Thanh Thị, thân phận hậu phi của người ta và muối ấy chỉ là tấm màn che mắt thế gian. Giờ đây Đại Ngụy hoàng triều chỉ còn lưu lại một người duy nhất, vậy nên Thanh Thị phải báo phục Tôn Ân, rửa sạch mối hận vong quốc này. Người ta đã nói hết với huynh rồi, huynh định an trí thế nào đây?”.

- o O o -